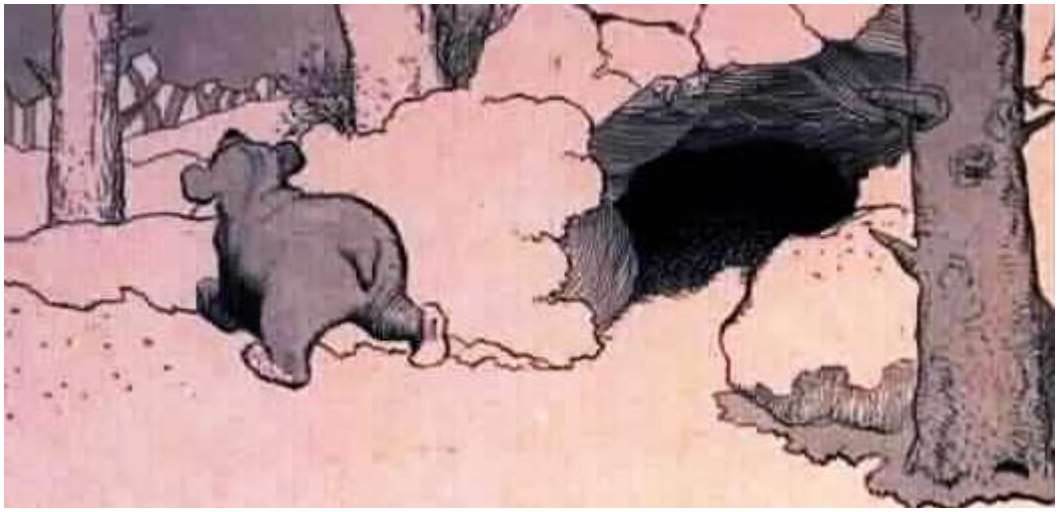

לא הרחק מהכפר הגרמני הקטן בו התמקמה משפחת סטניסלאוס, חי שמח ומאושר דוב חום יפה, בעל מרץ רב.
אפשר היה לקרוא לו מלך ההרים, כי היה יחיד במינו בסביבה זו. הכפריים, כאשר עסקו בציד חגלות, ראו אותו מדי פעם, כשהוא מטייל בקצה היער, והוא הפך לנושא של שיחות רבות בכפר.
כך נודע גם לסטניסלאוס על קיומו. זה היה חלומו. למרות שצירף קוף לביבר הקרקס הקטן שלו, הוא הצטער מאוד על אובדן הדוב הישן שלו. מחשבה על החיה עליה שמע בכפר לא משה מראשו.
"אילו רק יכולתי לתפוס אותו" היה אומר לאישתו "הייתי מאלף אותו ועושה אותו לא פחות טוב ממרטין שלנו הישן. אך איך להשתלט עליו?

"אנא, רק תהיה זהיר" ביקשה אישתו שפחדה כי בעלה עלול להיפגע תוך צייד הדוב. אך הצועני לא יכול היה להתאפק. הוא החליט לתפוס את הדוב בתעלול חכם. הוא חשב וחשב שוב עד שהחליט שמצא פתרון. הוא הלך לסביבה בה חי הדוב ותלה על ענף של עץ שקית עם פלפל טחון, קשורה בחוט שבקצהו השני תלה חתיכת בשר. אחר כך הסתתר אחרי עץ והמתין.

לא היה צריך לחכות הרבה. הדוב הגיע

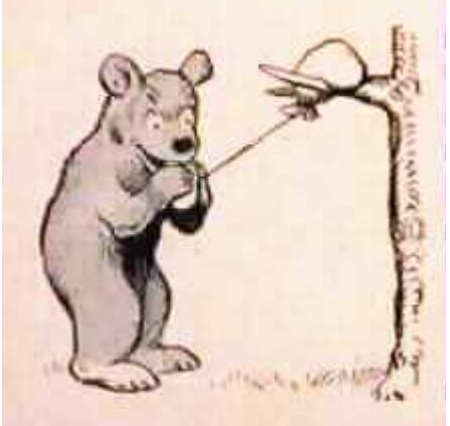

תוך זמן קצר, נעצר מופתע ומוקסם לפני הארוחה התלויה בקצה החוט. הוא הריח אותה, וריח הבשר, שאותו לא טעם זמן רב, הגביר את תאבונו. הוא החליט לטעם את הבשר ותפס אותו בשיניו, אבל אז שקית הפלפל נפתחה וגשם של פלפל נשפך על ראשו של הדוב, צרב את עיניו ועשה אותו עיוור לחלוטין.

זעקות אימה מילאו את היער. הדוב משש

בכפותיו והתגלגל לגיא קטן, בו נהג לפעמים לעבור. סטניסלאוס ציפה לכך, כי בקצה הגיא הוא מתח חבל בין שני עצים,

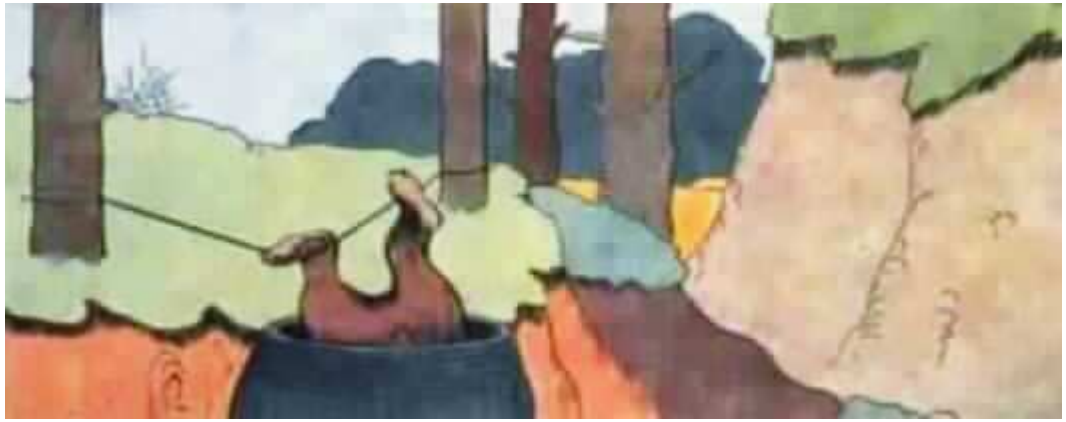

ושם גם חבית גדולה, פתוחה בצד אחד. הדוב, עיוור עדיין מפלפל, נתקל בחבל ונפל, ראשו קדימה, לתוך החבית

שהמתינה לו שם. הצעקות של החיה גברו. הוא השתולל בתוך החבית כמו פרפר ברשת. אך לשווא.

סטניסלאוס, שהלך אחריו, רץ מיד וסגר את החבית בתחתית עץ שהכין מראש.
והנה הדוב החמוד שלנו, סגור בחבית כמו דגים מלוחים או כרוב כבוש! הצועני התחיל לחזור למחנה שלו, כשהוא מגלגל את החבית לפניו. הוא שמח מאוד, מר סטניסלאוס, כשתכנן כבר איך יאלף את הדוב, ואיזה תעלולים הוא ילמד את מרטין החדש שלו.
יתכן ומחשבות אלה הסיחו את דעתו, כי לא הרגיש שהדרך מובילה בשיפוע ופתאום החבית

התחילה להתגלגל במורד במהירות רבה! סטנסלאוס ניסה להדביק בכל כוחו את החבית עם הדוב בפנים, אך זו התגלגלה מהר, הרבה יותר מהר אפילו מאשר הצבאים שבהרים.
באותו הזמן, לא רחוק משם, התרחש דבר נורא. שודד תקף עובר אורח, אותו חשבו לשליח של בנק הנושא כסף רב בתרמיל תלוי על כתפו. השודד דרש ממנו שימסור את התרמיל אם רוצה להמשיך לחיות.

איזה מצב נורא לעובר אורח תמים, ללא נשק כלשהו ועייף מדרך ארוכה.
השודד תפס כבר את האיש בגרונו והמסכן ניסה להתגונן, אך התוקף היה גדול וחזק ממנו.

אך הנה גוש כבד, המתגלגל במהירות, הפיל את השודד ושיטח אותו לגמרי על הארץ. הבחור המסכן, שניצל פתאום יכול היה רק לברך על העזרה המוזרה. האם צריך להסביר, כי הגוש שהפיל את השודד לא היה אלא החבית המתגלגלת במורד,

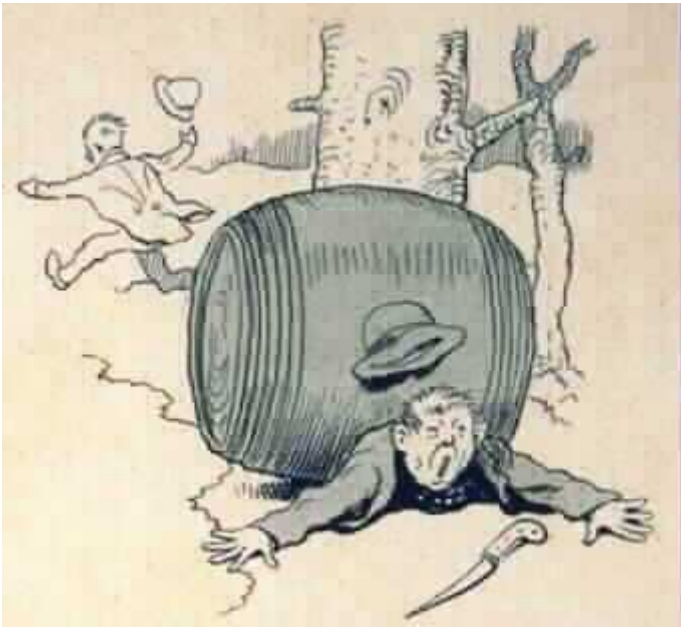

עם הדוב בפנים! סטניסלאוס, שרדף אחרי החבית ראה שהיא מחצה את השודד אבל המשיכה להתגלגל במהירות עצומה, עד שנתקלה בעץ, והתפרקה לגמרי.

והנה, מרטין השני הופיע שוב באור מלא. אך באיזה מצב! מבולבל לגמרי, חבול, עדיין מסונוור על ידי הפלפל שצרב לו בעיניים, לא מבין כלום מההרפתקה

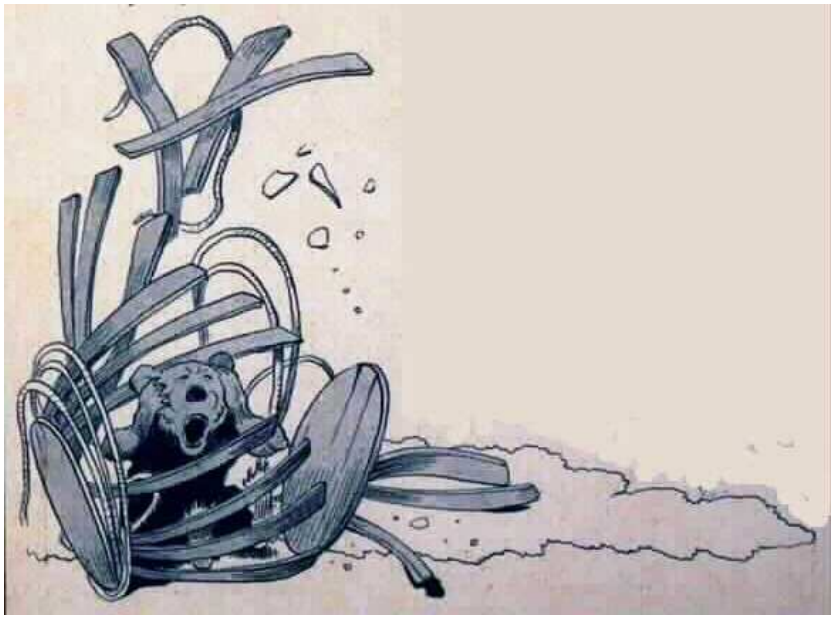

המוזרה הזו.

באותו הרגע סטניסלאוס השיג אותו, קבע כי למעשה לא קרה לו כלום והוא בריא ושלם, והביאו אותו למחנה שלו, קשור בחבל אותו לקח איתו לכל מקרה.

במחנה הוכנסה לאפו של מרטין טבעת פלדה, כפי שנהוג היה לעשות לדובים מאולפים, וסודר לו מקום לינה בחבית

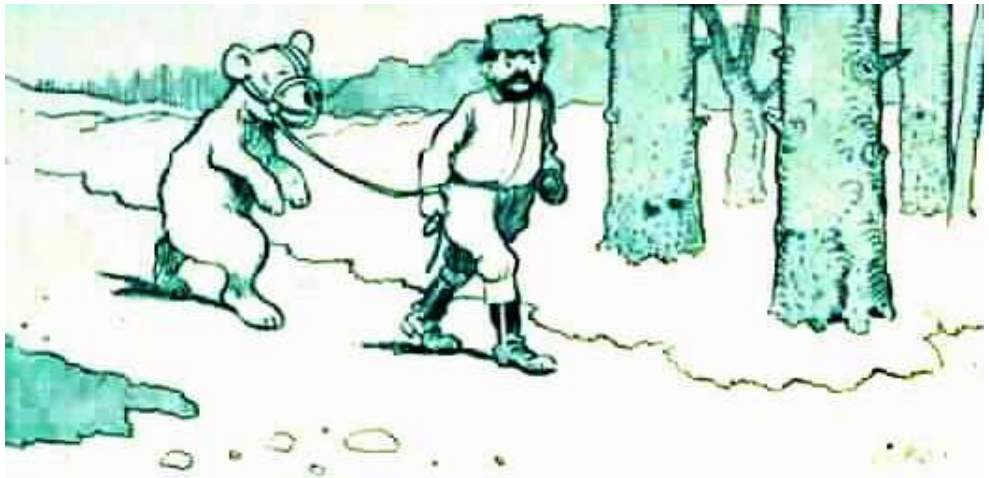

גדולה, ליד המקום של יוקו. שני השבויים עשו מיד הכרה, והקוף, שריחם על הדוב

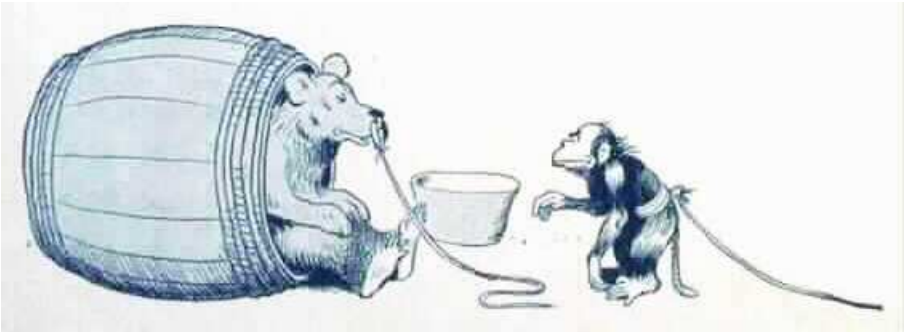

המסכן שלא יכול היה לפתוח את עיניו,

שאל מיד "האם אתה עיוור מלידה, חבר?"

"לא!" ענה הדוב "נשפך לי פלפל לעיניים וזה צורב כאילו יש לי אלף יתושים תחת השמורות!"

יוקו הביא מיד מים, ושטף את עיניו האדומות של הדוב, שהודה לו על כך בלב שלם.

בינתיים משפחת סטניסלאוס התחילה לארוז את חפציה כדי להמשיך במסע לצרפת. במשך כל הדרך הארוכה בצפון גרמניה, אבא סטניסאוס, האמא והבן דאגו לאלף את החיות החדשות שלהם, את מרטין הדוב ואת יוקו הקוף, וללמד אותם ריקודים ותרגילי אקרובטיקה שונים.

וכאשר הצוענים הגיעו לורדין, בצפון צרפת, מרטין ויוקו היו כבר רקדנים ואקרובטים נהדרים, שהקסימו את

ההמונים. אך התהילה לא השקיטה את
געגועיו של יוקו לחופש האבוד.
"זה יפה שמריעה לנו הקהל המשולהב"
הוא אמר לחברו לשעבוד "אבל לחיות כך
כבול, ללא אפשרות ללכת לאן שרוצים,
קשה לי מאוד. לא, מרטין היקר, זה לא
חופש!" ויוקו תכנן דרכים להמלטות.
"כדי שנוכל להשתחרר" הוא הסביר
לחברו "עלינו ליצור איזשהו אסון קטן,
מקרה שיעסיק את הבעלים שלנו, ולא

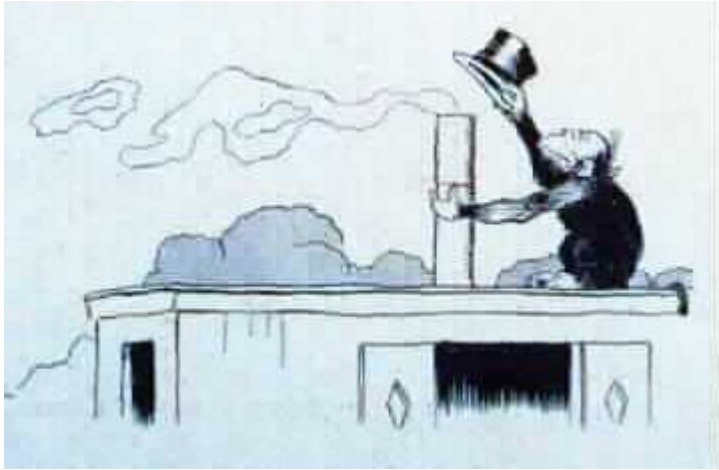

ישגיחו עלינו. ובמהומה שתווצר, נוכל
לברוח עד אנגליה, ושם להיות בטוחים!"

ויום אחד, למראה של כובע, אותו חבש בתעלולים שלו, בא רעיון ליוקו. הוא טפס על גג קרון הצוענים כאשר גברת סטניסלאוס הכינה ארוחת צהריים, והניח את הכובע שלו על הארובה שיצאה מהתנור. כל העשן נכנס בחזרה לפנים הקרון ופרץ דרך דלתות וחלונות. כפרי שעבר שם בסביבה הבין שזו שריפה ורץ לכפר בזעקה אדירה "בוער! בוער!" הכבאים הגיעו תוך דקות והציפו את קרון הצוענים בזרמי מים חזקים.
"הנה הרגע המתאים כדי לברוח!" לחש יוקו לאוזנו של מרטין "כאן, ימינה, מהר!" ומתוך מהומה כללית, השימפנזה, שהצליח להיפתר מהשרשרת שעל צווארו, רץ מהר, כשמרטין הדוב רץ בעקבותיו, ומושך אחריו את החבית ששמשה לו למשכן, ושלא יכול היה להשתחרר ממנה.